Ч. 247 Пятниця 3 (15) падолиста 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинції:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Причинок
до характеристики нашого політикованя.

II

Сама себе раба бє!

Всенародні віча мусять скликувати члени всіх партий, инакше — сказано не мають значіня. Добре, були вже й такі дійстні всенародні віча в роках 1880, 1883 і 1888. Про ті віча „Діло“ писано 1892 р. в ч. 21-ім:

„Придивім ся, який був дійстний хосен з тих трех віч, уряджених спільно обома сторонництвами політичними, отже віч справді всенародних. На зверх не було ніякого наслідку, бо супротив правительства і Поляків не виборолм ми тими вічами анї одної з ухвалених резолюций вічевих, а штучно піддержувана неприродна звязь противних собі сторонництв політичних — мусіла опісля розірвати ся. Навіть і в тім напрямі не принесли нам віча пожаданого висліду, щоби на них порадити ся спільно і взаїмною виміною гадок придумати способи дальшого нашого ділaня. Хто-ж бо мав се зробити? Чи маса народу, спроваджена зі всіх сторін краю? А єсли би хтось в самій річи хотїв на вічу забрати голос і поставити справу ясно та піддати еї осудови вібраних, то чи можлива єсть поважна і спокійна нарада серед великої маси народу, котрий товпить ся задля браку місця, і не розуміючи добре порушеної справи, вижидає лише кінця промови, щоби крикнути „славно“ і скорше дійти до кінця нарад! На вічах переходили длятого сліпо всі поставлені комітетом вічевим резолюциї, уложені кількома людьми у Львові, а тоту цїль можна би осягнути дешевим коштом, єсли би дотичне товариство політичне такі резолюциї розсилало поміж своїх членів і нечленів на провінциї для їх відомости і евентуального ужитку. Чого наш нарід їздив на тоті віча? З тої причини їздив, бо ми казали: „їдьте до Львова на голос дзвона вічевого; там скажемо, які нам права належать ся і що нас болить, а як ви, нарід руский, ухвалите, яко найбільша рада, так мусить бути!“ І нарід їздив на віча та надіяв ся: знижения податків, скасованя рад повітових, нового закона дорогового, знесеня патронату і всякого иншого, а чи ми додержали обіцянок, чи може показали свою неміч? Ми надармо немов надужили довіря народу і видерли ему кількадесять тисячів тяжко заробленого гроша на поїздки вічеві“.

Так писало про успіх давних всенародних віч те саме „Діло“, що нині кличе на нове віче. Але-ж пробі! поясніть же нам льоґіку тих людий і скажіть же нам, коли они правду пишуть, а коли лож і витолкуйте нам, чого мала суспільність навчити ся від таких учителів, що свої погляди зміняють як рукавички! 1892 рік — се-ж не давний час! Редактор „Діла“ той самий і справа зовсїм така сама!

Ба! коли-ж бо у наших людий, „міра терпеливости що-до правительства уже скінчила ся“, але міра терпеливости що-до своїх провідників Белея і и., котрі з суспільностию виробляють що року инші експерименти, ще не скінчила ся. Забажає ся тим провідникам нового віча, ergo ти, галицка Руси, сїдай на зелїзницю і їдь до Львова, бо инакше грозить „катастрофа“! То, що писало ся про віча, про численність їх і успіх, ти се забувай; збери ся знову в кілька тисяч, запротестуй і иди в мир та не согрішай! Робота твоя, галицка Руси, скінчила ся! Великий подвиг зробила; можеш відтак спочити на лаврах і анї пальцем не рушити! Ах! якже гірко й думати про таку нашу роботу!

Ну, й що, як з того нового віча всенародного буде такий самий „хосен“, як з тамтих трех? Прийде два, три тисячі людий, опозиціоністи станутъ тїшити ся численностию віча, будуть писати о тім, хоч давнійше писали, що річ не в численности; ухвалять резолюциї, предложені комітетом, і скажуть, що се голос народу; одних возвеличуть, других болотом обкидають, виберуть депутацию і — конець цїлому „подвигови“. Відтак в надії на лучші часи будуть ждати з заложеними руками, поки не мине цїле озлобленє, цїла енерґія, направлена в такий мало хосенний бік і буде так, як бувало. Вийде знов річ така, як з давними вічами, що комітет „надужие довіря народу, видре ему кілька тисячів тяжко заробленого гроша“ — і той нарід відверне ся вкінци від таких провідників, бо побачить, що хоч у них добра воля, але висліду з їх роботи ніякого!

Де розум дїли?

„Політика — річ хвилевих інтересів та компромісів — нині сяка, завтра може бути инша, від зміни єї ніякої такси платити не треба, а не без рациї говорив бувало Ян Добжаньский, редактор Gazet-и Narodow-oї, що в політицї як в подорожи: маючи їхати зі Львова до Кракова, можна до Перемишля їхати одним візком, а в Перемишли пересїстись на другий, аби тілько заїхати до Кракова.... Але головна річ — орґанїчна робота народна, котра условлює успіх всякої

6)

До Сьвятої Землї.

Після записок о. Якова Пріґля переповів і многими поясненями доповнив — К. Вербенко.)

(Дальше).

У Вифтлеємі стала ся не одна важна подія. До Вифтлеєма пішов був Самуіл, щоби там помазати на короля Ізраильского, Давида, наймолодшого сина Ісаї. Коло Вифтлеєма пас Давид череду свого батька. У Вифтлеємі народив ся Ісус Христос, як то предсказав пророк Михей: „А ти Вифтлеєме Евфрата, малий єси, що правда, межи тисячами Юди: з тебе вийде менї володїтель в Ізраіли а вихід єго від початку, від віку віків“. Так і стало ся, бо сьв. євенгелист Матей каже: Ісусу же рождьшуся въ Вифлеемѣ іудейстѣмъ, во дни Ирода царя, се волхви отъ востока пріидоша во Іерусалимъ. — У Вифтлеємі і єго охрестности велїв Ірод поубивати всїх хлопців, котрим не було ще двох лїт. До Вифтлеєму поспішили пастирі віддати поклін дитяткови Ісусови.

На всхіднім кінци міста стоїть просторий монастир оо. Францісканів, з великою, хорошою церквою; при монастири єсть також гостинниця для путників. Мене приймили там гостинно і я добре собі відпочив.

Перейшовши церков монастирску, сходить ся мармуровими сходами до печери, в котрій народив ся Спаситель. Над сим місцем побудувала була грецка цїсарева Єлена в 326 р. велику василїку на 108 метрів довгу а на 28 метрів широку. З неї лишила ся доси лиш одна часть 58 метрів довга; змінили ся в нїй верхне виложенє стїн, окраси, дах і поміст, але головна часть остала ся аж до нинїшного дня. В церкві видко бальки, на котрих дах спочиває, але то надає їй лиш ще більше старинного вигляду, бо так будували церкви в давних часах. На стїнах видко ще слїди образів з золотої мозаіки. Церков єсть роздїлена внутрішною стїною на дві части; в меншій стоять престоли, а в більшій збирають ся люди. Коли хтось чужий сюди зайде, то ему аж дивно стає, коли побачить, що тут діє ся, особливо в часї Різдвяних сьвят. Здає ся, як коли-б тут відбував ся якийсь ярмарок: люди тиснуть ся і розмавляють в голос, їдять і курять, продають і купують. Поза згаданою стїною суть престоли; насамперед великий престол повен золотих і срібних окрас, а коло него поменші престоли Греків і Вірмен. Під престолом знаходить ся подовгаста печера, в котрій народив ся Спаситель; сходами по обох боках престола сходить ся до неї. Цїла печера єсть виложена мармором і вистелена дорогими коврами, а в нїй горить день і ніч 32 золотих і срібних ламп. Війшовши до печери, видко зараз на лїво то місце, де народив ся Ісус Христос; оно назначене великою срібною звіздою на земли, а коло неї єсть латиньска напись, котра каже: „Тут народив ся з Діви Мариї Ісус Христос“. При великім престолї над печерою відправляють службу Божу лиш Греки і Вірмени, а католики мають свій бічний престол трох царів і другий на тім місци, де стояли ясла.

Коли взяти ся в печері на право, то прийде ся по пяти ступенях на то місце, де стояли ясла Ісуса Христа, місце се єсть виложене мармором; зараз же коло него єсть то місце, де три царі зі Всходу віддавали поклін Ісусови. На тім місци відправляв я службу Божу і причащав путників. Підчас служби Божої стояли на вартї коло самого престола турецкі вояки з карабінами в руках. В печері рождества Христового відбуває ся що дня по полудни процесия.

З печери рождества Христового виходить ся дверми до вузоньких сїний, а звідси до печери сьв. Йосифа. Тут єсть красний престол присьвячений сьв. Йосифови. Образ в престолї представляє сплячу сьвяту родину. Ангел стоїть перед сьв. Йосифом і киває на него пальцем правої руки, а лївою показує єму дорогу. На вид того образа пригадують ся зараз слова сьв. євангелиста Матея: „Встань, та возьми хлопятко і матір єго, та втїкай в Єгипет, і перебудь там, поки сповіщу тебе: Ірод шукатиме хлопятка, що-б убити єго“. — В печері сьв. Йосифа єсть і престол невинних дїтий.

політики, — котра при такій чи иншій політиці веде до мети бажань народних! Отже при питаню консолїдациї Русинів іменно сю другу, головну річ мусить ся мати на оці“.

Хто-ж се таке писав? Може урядова „Народна Часопись“, може „посестра“ єї „Буковина“? Ні, коли би они так написали, се би не мало ваги; они не мають опозицийного патенту на те, щоби їх хто слухав! Се писало таки само „Дїло“ — недавно ще, зовсім недавно, бо в році 1892 (гл. ч. 11). Були колись lucida intervalla і у него та єго опікунів, але вже минули ся. „Орґанїчна робота народна, котра условлює успіх всякої політики“ — се за трудна річ на наші руки, а то був би найлучший і найуспішнїйший, хоч не такий крикливий протест, але віче устроїти лекше. Зібрати гроший на аґітацию виборчу, хоч би стілько, кілько люди видадуть на віче, — хто-ж би то о тім і подумав?! Але на віче видати гроші не жаль, бо ту йде о протест, о „катастрофу“!

Катастрофа! страшне слово! Господи, хиба справдї депутация до Цїсаря зможе усунути ту всю катастрофу, коли она дїйстно така велика і грізна? Тай чи вже справдї наші опозицийні менери так посліпли, що инших виновників сеї „катастрофи“ не бачать, кромі правительства і Поляків? Хиба-ж ми такі вже чистісенькі, невинні, працювали, тисячки складали в руки комітетів виборчих, по селах ґарували десятками літ, — що за собою не бачимо нїякої провини? А коли бачимо, то коли ж і яким способом возьмемо направляти власну вину, дбати о ту — так гарно означену „Дїлом“ — орґанїчну роботу народну? Чи тоді станем о тім думати, коли людий ще прибє невдача віча і енерґія мине ся?!..

Але шкода більше й говорити! Повторимо ще лиш на закінчене дуже вірну замітку „Дїла“ з 1892 року: „Русини знані зі свого безголовя. Так було давно в істориї, так єсть і нинї. Самі на себе крутять нагайку, самі притьмом шукають багна, де би застрягли і не могли вилїзти, — самі собі вишукують трудности!“ Ми додамо лиш ще, навязуючи річ до хвилї, що Русини до тих ударів по голові, яких їм приходить ся зазнавати від несвоїх рук, ще принимають терпеливо удари з рук власних, безголових провідників.

А в тім дай Боже, аби з сего віча був більший хосен, як з попередних, тай щоби солїдарність з москвофілами вийшла на користь народовцям, а не москвофілам!

Курс висшої політики.

Курс висшої політики для галицко-руских народовских політиків і кандидатів до важного сего у галицких Русинів становища розпочали в послїдних днях два звичайні професори, один покликаний із заграницї „Варшавский Дневник“ а другий таки доморослий „Галичанин“. Зголосило ся вже також і кількох приватних доцентів всїлякої народности як н. пр. віденьский Deutsches Volksblatt і краківский Głos Narodu. Що знайдуть богато охотних слухачів, о тім не можна сумнївати ся, бо показує ся, що навіть старі рускі воробцї ловлять ся на полову, а молоді, розуміє ся, ідуть за старими. Наші народовці з табору „Дїла“ все ще доси думали, що політика повинна вести ся честним способом, а принципом єї повинна бути правда; від якогось часу захитали ся они в тім переконаню, а з того їх настрою скористали згадані професори і зачинають їх учити, що політику треба вести не лиш всяким можливим огидженем хоч би навіть й найбільших ще до недавна приятелїв та людий заслужених в народній роботі, але й принципом єї повинні бути підла інтриґа і сама чиста брехня.

До інтриґи не досить було вже місцевих ґазет, треба було аж заграничних. Не хочемо тут запускати ся в дальші здогади, хто і длячого післав до „Варш. Дневн.“ лист в імени пос. Романчука і длячого та ґазета уважала як-раз завести полеміку з надісланим листом, котрого автентичність не могла, бо може не хотїла, ба й не потребувала сконстатувати. Коли хтось хоче пошукати розвязки сеї інтриґи ґазетярскої, то нехай прочитає, що написав вчерашний „Галичанин“, а справа єму у великій части роз'яснить ся. Москвофільский орґан подаючи в дїлї тої інтриґи звістку про висланий пос. Романчуком вже автентичний лист до „Варш. Дневн.“, кінчить словами: „Кто виновник цілой історії — не трудно предположити: id fecit, cui prodest. Конечно, личность виновника поки що прокрита мракою таинственности, но що апокриф родил ся в польско-новоерской коаліції, — в том нїт сомнїнія“. — В тій брехни москвофільского орґану єсть однакож і правда — але не в єго словах а словах чужих, наведених по латинї: той зробив, кому то в хосен. То й правда! Для москвофілів то в хосен, щоби заводити розклад між Русинами поганими й підлими інтриґами, можна для того і предположити зовсім сьміло, що они то зробили. Впрочім стара дружба їх з „Варш. Дневником“ звістна загально.

Але в новинцї „Римскиі паломники“ дав собі вже вчерашний „Галичанин“ волю! Немов хотів показати „Дїлу“ і народовцям з єго табору, як треба вести політику. Бреши та знай міру — каже московска приповідка, а після „Галичанина“ значить: Бреши та не знай міри! Він старав ся длятого не лиш в як найпоганїйшім сьвітлї представити звичаї в церквах в Римі, але ще й вложив в уста кард. Рамполї слова нїби то сказані до пос. Барвіньского: Заступайте і боронїть липше свій нарід! — а в уста Митрополита Йосифа, коли єму паломники сказали, що ідуть фотоґрафувати ся, слова: Только не с Барвіньским!

А що-ж на то народовске „Дїло? — Слухає і мовчить; учить ся — політики на висшім курсї. Оно ще не має відваги вступати в слїди свого первоучителя, бо боїть ся, що єму би не удало ся і дало би ся зловити. За то повтаряє оно поки що несьміливо, як студент, що не вивчив ся добре лекциї, науку приватного доцента віденьского і каже, що президент мінїстрів ґр. Бадені сказав до послів Вахнянина і Барвіньского для того, що они не були підчас голосованя над внесенем пос. Штайнера в сали слова: „Wy durnie ja was wszystkich rozpędzę!“ При тім ще й як студентина заслонює ся „Дїло“ другим і додає: То не я, то менї підшепнув D. Volksblatt. Кепский ученик! Ледви чи заслужить на патент з курсу висшої політики на ґенерального брехуна; буде з него хиба лиш побрехун.

Перегляд політичний.

При вчерашнім виборі бурмістра міста Відня одержав др. Люеґер знову 92 голосів а 45 карток було порожних. Люеґер сказав, що приймає вибір, а комісар правительственний др. Фрібайс заявив тогди, що в імени намістника розвязує раду громадску.

По виборі виголосив Люеґер дуже остру бесїду против правительства, а комісар не перебивав єму і аж коли він скінчив, подав до

Образ в престолї представляє, як слуги Ірода убивають дїти. Під престолом знаходить ся гріб, в котрім ті дїти спочивають.

На кілька кроків від престола невинних дїтий єсть в низьку престол сьв. Евзевія. Сьв. Евзевій був родом з Кремони в Італії. Він продав все, що мав, та пішов до Сьвятої Землї і помагав там свому приятелеви, сьв. Єронімови, ставити у Вифтлеємі монастир. По смерти сьв. Єроніма став він ігуменом того-ж монастиря, але вже в два роки по тім помер. Єго тїло знаходить ся під згаданим престолом.

Зайдім же тепер до печери сьв. Єроніма. Сьв. Єронім походив з богатої і знатної родини та родив ся у Стридонї в Далмациї за грецкого цїсаря Константина. Молоді лїта перебув він у Римі, де учив ся всїляких наук і де охрестив ся. Для більшого образованя поїхав він до Ґалії і там познакомив ся з ученими і сьвятими мужами. Пізнїйше поїхав він до Грециї, де учив ся філософії і красноріччивости. Відтак пішов в пустиню сирійску і перебув там одинайцять лїт та учив ся там сьвятого письма, молив ся і постив. Павлин, епіскоп Антіохийский, висьвятив єго на сьвященика. Із Сириї поїхав він до Сьвятої Землї і сходив там всї сьвяті місця. Тут прийшла єму гадка закінчити своє житє близько ясел Спасителя. Побувши кілька лїт в Сьвятій Земли, вернув він знов до Риму і став секретарем тодїшного папи Дамазия, котрий повіряв єму богато важних справ. Під конець четвертого столїтя вернув він знову до Вифтлеєму до ясел Спаситиля і виставив монастир. Був то чоловік великого духа і великий учений, котрий умів говорити кількома мовами. Він перекладав сьв. письмо старого завіта з єврейскої мови, а сьв. письмо нового завіта з грецкої мови на латиньску, а по части додавав і поясненя. Переклад той звістний під назвою „Вульґата“. Папа Дамазий і сьв. Августин в трудних справах питали ся єго о раду. Він дожив глубокої старости і помер за цїсаря Гонория в 420 р. Тїло єго похоронено у Вифтлеємі в названій єго іменем печері; пізнїйше однакож перенесено єго до Риму і зложено у василицї Санта Марія Мадджоре. Печера, в котрій сьв. Єронім молив ся і читав день і ніч сьв. письмо, єсть сполучена з печерою Рождества Христового.

Тут знаходять ся також гроби сьв. Павлї і єї доньки сьв. Естохії. Сьв. Павля була Римлянкою. По смерти Гого мужа Токсотия жертвувала ся зовсім свободу Богу і роздала своє майно бідним. Она жила в ту пору, коли сьв. Єронім приїхав був до Риму до папи Дамазия. Тогди взяла єї велика охота оглянути Сьвяту Землю і сьвяті в нїй місця і она поїхала насамперед до Сириї, а відтак до Єрусалима. Коли приїхала з Єрусалима до Вифтлеєма, постановила остати ся тут на завсїгди. Она побудувала у Вифтлеємі чотири монастирі, один для мужчин, а прочі для дївиць. По житю повнім заслуг померла она в 404 р., а тїло єї похоронено в згаданій повисше печері. Єї донька, сьв. Евстохія, стала по нїй ігуменею монастиря і померла в 15 лїт пізнїйше, а тїло єї зложено побіч єї матери.

Недалеко від монастиря Францісканів єсть т. зв. „молочна печера“. Побожне оповіданє каже, що коли Пречиста Діва з дитятком і сьв. Йосифом втїкала перед Іродом до Єгипту, сховала ся була до сеї печери. Коли зайти до тої печери, то можна побачити подібний до вапна дуже крихкий камінь; коли кусник того каменя кинути у воду, то вода зачинає кипіти і робить ся біла як молоко.

Недалеко Вифтлеєма на всхід єсть маленьке сільце, де жили пастирі, котрих ангел Божий сповістив о рождестві Христовім. Коло того села знову єсть пастирска печера, в котрій сидїли пастирі і вильнували своїх черед тої ночи, коли їх ангел сповістив о рождестві Христовім. На ліво від пастирского села єсть поле Бооза, на котрім побожна Руфт збирала колоски.

З Єрусалима виходив я часто в супроводї драґомана на прогульки в окрестність, бо в Сьвятій Земли єсть богато цікавих місць, котрі треба оглянути. Одного дня поїхали ми возом до ставів Саламона, а приїхавши там, пішли до запечатаного жерела, що знаходить ся на кілька кроків від тих ставів. Єсть то жерело, з котрого Саламон спроваджував воду до своїх ставів і аж до Єрусалима. Крізь отвір в землї можна заглянути до жерела і чути, як там вода шумить, але аж до споду не можна дістати ся і длятого називає то жерело запечатаним. Понизше того жерела суть три великі Саламонові стави. Король Саламон заложив їх на то, щоби мати воду до зливаня свого замкненого огорода, що був в долинї Тавагіє. На тім місци єсть ще й нинї дуже красний огород; повно в нїм дерев помаранчевих і цитринових, фіґових та ґранатових і богато инших ростин.

Із замкненого огорода пішли ми на „Франконьску гору“. Араби називають єї „Джебель Фуредіс“. Король Ірод побудував був тут місто і укріпив єго; задля того й звало ся се місто Иродии. Ірод любив се місто, перебував тут часто, і хотів, щоби єго тут похоронено. Так і стало ся. Він погиб страшною смертию, бо хроби сточили живцем єго тїло в Єрихонї. Єго син Архелай велів принести тїло батька на Франконьску гору і тут єго похоронив. З міста Иродиї суть ще лиш розвалини. Ту

відомости розпоряджене намістника. Не обійшлось опісля і без демонстраций, підчас котрих арештовано кільканайцять осіб.

Пос. Вахнянин заявляє в телеґрамі до Lwowsk. Gaz. що вість, подана в D. Volksblatt о авдіенциї руских послів у президента міністрів ґр. Бадені'ого, не має ніякої основи і есть злобною видумкою. (Гляди: „Курс висшої політика“). — Вість ту повторив був і кракієский Głos Narodu.

Константинопольске бюро кореспонденцийне доносить, що кабінети шести держав европейских порозуміли ся вже що-до спільної акциї против розрухів в Туреччині. Порозуміне то, кажуть, наступило з ініциятиви міністра гр. Голуховского.

З Риму доносять, що дві девізиї італїяньскої фльоти военної одержали приказ приладити ся в дорогу на Всхід під проводом віце-адмірала Анчіві'ого.

НОВИНКИ

Львів дня 14 падолиста 1895

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала учителями народних шкіл. Елеон. Санаківну в Камени, о. Іос. Сокириньского катихитом при женьскій школї в Сяноці, Андр. Яворского управителем 3-клясової школи в Миклашеві.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав радникам висшого Суду краевого у Львові Кар. Поршиньскому і Иосифови Лацкови при нагоді їх переходу на пенсию титул і характер радників Двора.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила на засіданю з дня 11 падолиста с. р.: 1) Затвердити вибір о. Хр. Колянковского і Ів. Крупиньского на відпоручників ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Долинї; 2) затвердити вибори на представителїв учительства Юр. Климовича учителя в Князьолуці до ц. к. окружної ради шкільної в Долині, Стан. Юзви управителя 5-клясової школи мужескої в Збаражи; 3) затвердити іменоване кс. Войт. Войтановского римо-кат. пароха в Рожнітові на духовного члена ц. к. окружної ради шкільної в Долинї; 4) затвердити вибір Маєра Тавбелеса учителя релігії при 5-клясовій школї в Бібрцї на представителя мойсеєвої релігії до ц. к. окружної ради шкільної в Бібрцї; 5) іменувати о. Кл. Кульчицкого заступником катихита в гімназиї в Коломиї, Сим. Смаля заступником учителя в школї реальній у Львові; 6) приймити до відомости справоздане ц. к. краєвого інспектора шкільного з візитациї народних шкіл в повітах самбірскім і ярославскім; 7) приймити до відомости справоздане ц. к. інспекторів шкільних о ході конференциї учителів народних шкіл пяти- і шестиклясових.

— **Є. Е. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені буде уділяти авдиенций кождого дня між годиною 1-ою а 2-ою з полудня з виїмкою вторка і пятниці, в котрих то днях відбувають ся засїданя Видїлу краевого.

— **Холєра**. В навіщених пошестию місцевостях краю лишило ся з попередних днів в лїченю 10 недужих осіб, до того занедужали дня 12 падолиста 4 особи, виздоровіли дві, померли три, а в лїченю лишило ся ще 9 осіб. В деяких попередно виказуваних місцевостях холера вже вигасла, натомість прибула одна сьвіжа місцевість, а то Целїїв, в гусятиньскім повіті, до занедужала 12 с. м. одна особа і померла.

— **Спадаючі звізди.** Днї 13 і від 23 до 27 падолиста звістні з того, що в них можна бачити — очевидно в часї погоди — дощ спадаючих звізд. Се явище повтаряє ся що року а в сїм роцї має бути той дощ звізд о много обильнїйший. Найбільше спадаючих звізд бачено в роках 1799, 1833 і 1866. Астрономи заповідають, що то явище повторить ся в роках 1895, 1898 і 1900. Як звістно, т. зв. спадаючі звізди мають бути кусниками розбитих комет.

— **Виновника крадежи** в Станїславові, о котрій ми сими днями писали, кельнера Хаїма Біненвальда, арештовано вчера у Відни на жадане львівскої поліциї. При арештованім не найдено ніяких гроший. Догадують ся, що Біненвальд мав спільника, котрий забрав половину краденого добра.

— **Великий огонь** вибух в північно-американьскім місті Ґранаді і знищив між иншими величавий шкільний будинок. В тім будинку було в часї огню 150 дїтий, з котрих на нещасте лиш часть уратувала ся. Доси найдено 31 трупів спалених на вуголь.

— **Злосливість.** Передвчера рано засїв коло кітла, в котрім брукарі варять смолу при улици Краківскій, якийсь львівский волоцюга і коли улицею переїздив селянин Гринько Хомяк, приснув ему злосливий хлопчище горячою смолою в лице і утїк. Хомяка обвязано на ратунковій стациї, а поліция слїдить за виновником.

— **Обманений злодій.** Візник одного промисловця в Пабяницях в Конґресівцї вертав сими днями порожним возом з міста Лодзь до дому і на дорозї взяв вечером якусь жінку на свій віз. Але що на сидженю не було для неї місця, велїв візник жінцї влїзти до пустої скринї, де перше був товар. Уїхавши половину дороги, почув за собою страшний крик. Він оглянув ся і побачив за возом жінку, котру віз, як лежала на земли і верещала що її сил стало, а рівночасно якусь мужеску стать, що скоро утїкала. Показало ся, що виновником переполоху жінки був злодій. Довший час біг він за возом, а відтак вискочив на него і гадаючи, що в скрини есть прядиво, вхопив жінку і викинув еї з воза на землю. Коли пізнав, що обманув ся, утїк.

— **Доброго візника** приймив оногди до служби Мехель Тіґер, торговець худоби з Кульпаркова. Приїхав з ним вчера до Львова, звідки утїк ему слуга разом з возом і кіньми.

— **Весілє американьскої мілїонерки.** Американцї о нїчім так радо не говорять в послїдних часах, як о весїлю, яке справив звістний їх мілїонер Вандербільд своїй дочцї, що вийшла за анґлійского князя Мерльбру. Всї оповідають о богатстві виправи слюбної, подарунків і величавім весїльнім обходї. Одна часопись розписала ся так о паннї Вандербільд, що донесла, коли она снїдає, яке число черевиків носить, краску еї рукавичок, якого порошку уживає до зубів і т. ин. Що до слюбних подарунків, то крім дорогоцїнної брошки подарував князь своїй судженій золотий пояс висаджуваний брилянтами і другий цїлий з рубінів. Слюбна обручка, що красить палець панни Вандербільд, вартує кількадесять тисячів зр. Крім того одержала княжа суджена множество инших подарунків від родини, знакомих і приятелїв на кілька мілїонів зр. Особливо соболячих футер незвичайно цїнних дістала п. Вандербільд тілько, що й на віз не забрав би. Віно еї виносить 25 мілїонів зр., а крім того одержав суджений ще 7 мілїонів на заплату довгів, які тяжать на его великих добрах в Анґлії. Само весїлє мало коштувати до 2 мілїонів.

— **Як пес грав на фортепянї.** Минувшої недїлї на ярмарку в Базилеї в Швайцариї лучила ся така весела пригода. Зміж всїх буд, в котрих показувано всїлякі штуки, найбільше людий притягав і найбільше викликував зачудованя театр виучених псів. Особливо подобав ся там один пудель, що уфризований як правдивий любитель штуки, з довгим волосєм на голові, сидів при фортепянї і вигравав найтяжші і найштучнїйші музичні утвори. Не одному з присутних не хотїло ся помістити в голові, як пудель може своїми лапами порушати клявіші фортепяна так як чоловік. Аж нараз несподївано розвязала ся загадка. Між присутними було двох панів, що за богато вина закоштували і тепер при грі фортепяна стали підтягати арию, спершу тихо, відтак чим раз голоснїйше, аж дійшли до правдивого рику. Коли ж они ще до того почали вимахувати на всї сторони своїми палицями, напудив ся пудель скочив з крісла і сховав ся за кулїсами. Очевидно, що по утечи артиста-пса повинен був фортепян перестати грати, тимчасом — о, чудо, фортепян грав спокійно дальше. Помимо, що директор театру тиснув з розпукою на якусь пружину, щоби перервати музику, не помогло нїчого, бо фортепян виграв свій кусник до кінця і скінчив гучними акордами.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 падолиста. При вчерашних демонстрациях арештовано 36 осіб і укарано в дорозї поліцийній.

Льондон 14 падолиста. В суботу відбуде ся рада мінїстрів, на котрій буде обговорювати ся справа всхідна.

Константинополь 14 падолиста. З Малатиї наспіла вість о кровавій бійцї, в котрій згинуло богато людий. Амбасадори держав европейских домагали ся знов від Порти забезпеченя християн.

гору називають длятого Франконьскою, бо коли Турки під проводом султана Салядина заняли в 1187 р. Єрусалим, хрестоносцї вивесли ся з міста на сю гору, укріпили ся тут і держали ся довго против Турків, а Турки називали хрестоносцїв загально Франками т. є. Французами. Ще й нинї, коли до Сьвятої Землї прийде який Европеєць та іде селом, то за ним кличуть иноді: Френґіс! Френґіс! (Француз! Француз!) З Франконьскої гори есть дуже красний вид. З відтам видко Вифтлеєм, Єрусалим, Оливну гору, ріку Иордан, Мертве море і гору Небо.

Геброн.

Коли вже есть ся у Сьвятій Земли, то треба заглянути і до міста Геброн. Я наймив длятого одного дня віз в Єрусалимі, взяв з собою драґомана і поїхав до Геброна. З Єрусалима до Геброна треба їхати добрих сїм годин. Ми вибрали ся досьвіта і по дорозї приїхали насамперед до Филипової керницї. З дїянїй апостольских звістно, що при сїй керници охрестив диякон Филип Мурина, скарбника Кандакії, цариці муриньскої. Опісля доїхали ми до якогось гана, т. є. до турецкої господи. Тут стали ми на попас, бо треба було коней напоїти і попасти їх, а тут була й керничка і плив навіть потік коло неї. Ми зайшли до господи, але там було дуже бідно і не можна було нїчого дістати; господар виніс нам лиш каву і нарґіле, то есть, люльку, з котрої курить ся так, що дим переходить насамперед через воду заким дістане ся до рота. Від тої люльки виходить один або й кілька цибухів, так, що кількох людий може нараз курити. Люлька та виглядає як банька з водою, в котрій на верх накладає ся тютюну. Драґоман взяв нарґіле і курив, а я лиш дивив ся, бо не научив ся курити. Тут застали ми також якогось турецкого урядника податкового, котрий нас просив, щоби ми взяли его з особою до Геброна.

Коли конї попасли, пустились ми в дальшу дорогу. Може за дві години доїхали ми до дуже обильного в воду жерела при самій дорозї до Геброна. Богато дївчат із сусїдного села стояло коло жерела зі збанками. Всї поприходили по воду, а була між ними може й яка Ревека. Тут позлазили ми та напили ся сьвіжої водицї і напоїли конї, бо від великої спеки хоче ся в дорозї по Палестинї дуже пити.

В дальшій дорозї приїхали ми в дуже цїкаву долину, именно в долину Мамбре. Коло сеї долини проживав Авраам, коли відлучив ся був від Лота і тут поставив престол Господеви. Тут угощав він Господа Бога, коли той у видї якогось подорожного зайшов з двома ангелами до него. Ми злїзли тут з воза і післали его наперед до Геброна, а самі пішли пішки до теребінти або Авраамового дуба. Теребінта або терпентинець есть то дерево з того рода, що наш волоский оріх або що наша рута. Терпентинець пускає із себе жовтаво-білу живицю, звану ладаном, котрої уживають на кадило по церквах. Авраамів дуб стоїть на горбі, може на годину дороги від Геброна. Єсть то розлоге дерево, окружене доокола низьким муром, а межи муром і деревом есть усипана замля заросла травою. Ми сїли під теребінту, драґоман розстелив обрус, поставив баранину, яйця, сир, хлїб і овочі і ми стали обідати та попивали при тім добре палестиньске вино. Та й турецкий урядник пив, хоч він магометанин, а магометанам їх віра заказує пити вина.

(Дальше буде)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсї данім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краєву галицку коронову
$4\frac{1}{2}\%$ листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
$4\frac{1}{2}\%$ листи Тов. кредитового земс.	$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскої зелїзної додороги державної
$4\frac{1}{2}\%$ листи Банку краєвого	$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку країв.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 80

Для мужчин.

При ослабленю мужескім, хоробі нервів і т. д. сьвідчить мій ц. к. упр. ґальванїчний апарат кишеневий, для власного ужитку знамениті услуги. Поручений найлїпше черев лікарів всїх держав. **Через власти санїтарні розслїджений.** Нїгде нема нїчого подібного. Найкрасший винаход новочасний. Проспект з сьвідоцтвами в куверті за маркою 10 кр.

І. АВҐЕНФЕЛЬД

Електротехнік і властитель ц. к. привілею. Відень, IX. Türkenstrasse 4. 63

Найдешевше жерело закупна в Галичинї

також на рати.

На теперішну пору надійшли вже великі транспорти диванів, хідників, диванів для їдальней і комнат дитинних, стїнних, церковних і перед престоли. Надто портиєри вовняні, занавіси коронкові, колдри, коцики до подорожи, дери на конї і санки, вкінцї капи на лїжка і столи по дуже низьких цїнах.

Великий вибір правдивих диванів перских і смирненьских. Задивляючо дешеві артикули декорацийні хиньского і японьского виробу.

Щоденно одержуємо нові посилки до ріжних відділів нашого маґазину, як прим. блюзки, костюми, шляфрочки, капелюші дамскі і дитинні, плащики, суконки дитинні і убраня для хлопчиків, біле Єґера, вироби волічкові, рукавички, панчохи, кальоші росийскі, парасолї від дощу, артикули футряні, як зарукавки, ковнїрі, шапочки, коронки, встяжки, воальки і т. д.

П. Т. Войсковим, державним і приватним урядникам також пп. властителям дібр, оо. духовним і учителям **улекшуємо закупно запроваджаючи часткові сплати.**

Цїнники gratis і franco. 83

Листи і замовленя просимо адресовати:

До заряду Віденьского маґазину

„Au Louvre“

у Львові, площа Капітульна число 3.

Старшого лїкаря штабового Дра Мільнера

Ін'єкциї і пїгулки

для старих і молодих мужчин, найлучші замість копаїви, кубеби і перел сантальових все на складі Nr. 1) для сьвіжо повставших терпінь по цїні 1 зр. 60 кр., Nr. 2) для застарілих хронїчних терпінь по цїні 2 зр. 50 кр. Почтою о 25 кр. більше. В аптицї сьв. Юрия у Відни V./2 Wienergasse 33, куди замовленє належить адресувати. Гроші наперед переказом. Склад у Львові в аптицї п. Міколяша.

8

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4\frac{1}{2}\%$ на рік.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,** при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонси приймати.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА ЕМАЛИЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з внї ґальванїчно нїкльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.